

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΠΤΩΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

Ἐπί αυτοκρατόρων Κομνηνῶν. Τὸ ὄραμα τοῦ Μεγάλου Δομestίχου. Ὁ πειναλέος ποιητὴς καὶ ἡ γκρινιάρα γυναίκα του. Γιατὶ τὸν ἐπῆρε. «Φάγε γράμματα καὶ χόρτασε, παπᾶ μου!...». Τὸ ἀξιοδάκρυτο... Πτωχοπροδρόματο. Ὁ ποιητὴς δέρνει τὴ γυναίκα του. Ἀναφερῆς στὸν Αὐτοκράτορα. Ὁ Πτωχοπροδρόμος στὸ Μοναστήρι κ.λ.π.

Νιζηφόρος ὁ Βυζαντινὸς ἦταν γενναῖος στρατηγός, ἀλλ' αὐτοχρότω διεφθαρμένος. Στὴν ἐποχὴ του, ποὺ ἡ ἀγροτεία καὶ ἡ μιστοκοπάθεια εἶχαν πέσει, συνέβη ἕνα περίεργος γεγονός: Ἐνθ' οἱ δύο ἀδελφοὶ Ἰσαάκιος καὶ Ἀλέξιος Κομνηνός, κλέγας Δομestίχους τῶν σχολῶν τῆς Δύσεως» δηλαδὴ ἀρχηγὸς τῶν τεσσάρων χιλιάδων ἱππέων τῆς Αὐτοκρατορικῆς φρουρᾶς τοῦ Βυζαντίου, ἐγγίχοντες ἐξίπτοι ἀπὸ τὸ Ἱερόν Παλάτιον, ἕνας ἀνθρώπος μὲ ἐξωτερικὸ ἰσχυρὸν, ξεκούφωτος, μὲ ἄσπρα μαλλιά καὶ γένειο, ἐπλησίασε τοὺς δύο ἀδελφούς, ἐτροβήσε τὸν Ἀλέξιο ἀπὸ τὸ πόδι, τὸν ἀνάγκασε νὰ ἀσκήσῃ καὶ τοῦ ἐμυρμηκώρισε τὸν ψαλμὸ τοῦ Δαυὶδ:

— Ἐνταῦτε, κατενοδοῦ καὶ βασιλεύει, ἐνεγεν ἀληθείας καὶ προσήτος καὶ δικαιοσύνης!

Ὅλα αὐτὰ ἐγένοντο πολὺ γρήγορα καὶ ὁ στρατηγὸς Ἀλέξιος δὲν ἐπρόφρασε νὰ ἰδῇ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγνώστου ποὺ γάθηζε. Ὁ Ἀλέξιος Κομνηνὸς ἐζήτησε τ' ἄλογον, ἐτροβὲ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἀλλὰ στάθηκε ἀδύνατο νὰ βρῇ τὸν ἀνθρώπο. Ὁ μυστηριώδης προφήτης εἶχε χαθεῖ μέσα στὸ πλήθος τοῦ δόξμου. Ἀλλὰ στὴν ψυχὴ τοῦ νέου Δομestίχου, ποὺ εἶχε τὴν καταγωγή του ἀπὸ Αὐτοκρατορία, ὁ πόθος τῆς φιλοδοξίας εἶχε ἀνάψει. Ἄρχισε νὰ διηγείται παντοῦ τὸ ὄραμα του καὶ νὰ λέη:

— Μοῦ φάνηκε σὴν νὰ ἦταν ὁ Ἐυαγγελιστὴς Ἰωάννης, ὁ γυῖός τῆς βροντῆς!...

Μετὰ δύο ἔτη ἡ προφητεία ἐξεπληρώθηκε κατὰ γράμμα. Μία στρατιωτικὴ στάση ἐξέθρονε τὸν αυτοχρότω Νιζηφόρο, τὸν ἀνάγκασε νὰ γίνῃ χαλκὸς ἐπὶ τῆς Περιοχῆς καὶ ἀνέβηκε ἀπὸ τὸ θρόνον τοῦ Βυζαντίου τὸν Ἀλέξιο Κομνηνὸ ἐν ἡλικίᾳ 24 ἐτῶν. Ἡ βασιλεία του σμεινύεται μὲ τὴν ἀνθησι τὸν γομφιάτιον καὶ τὸν τεχνῶν. Τὸ πανεπιστήμιον τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἐγένετο περίφημο, οἱ δὲ φιλόσοφοι, ὅπως Μιχαὴλ ὁ Ψελλὸς καὶ Ἰωάννης ὁ Ἰταλὸς, συνεζήτησαν ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμον μαθητὰς ἐπὶ ἀρχαῖς τῶν. Οἱ ποιητικὲς καὶ ἡ ποιητικὴ ἐκπαίδευσις ἐδιδάσκοντο τὴν ἀρχαία φιλοσοφία τόσο καλᾶ, ὥστε ἡ κόρη τοῦ Ἀλεξίου ἡ Ἄννα ἡ Κομνηνὴ, στὴν περίφημὴ «Ἀλεξιάδα», τὴ βιογραφία τοῦ πατέρα τῆς νὰ περιεβαλεῖ στίχους τοῦ Ὁμήρου καὶ κομμάτια ἀπὸ ἀρχαίους συγγραφεῖς.

Κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Κομνηνῶν ζοῦσε στὴν Κωνσταντινουπόλιν ἕνας φτωχὸς ποιητὴς Θεόδωρος Προδρόμος ἢ Πτωχοπροδρόμος, ὅπως ὀνόμαζε ὁ ἴδιος τὸν ἑαυτὸν. Μὲ τὴ γυναίκα του ποιητοῦ αὐτοῦ θ' ἀσχοληθῶμεν. Οἱ ὄρατοι χρόνοντες μᾶς διέσωσαν τὸ ὄνομα τῆς γυναίκας τοῦ Σωκράτους, τῆς περίφημης Ξανθίππης, ποὺ γίνθη τὸ σύμβολο τῆς φτωχίας, τῆς γκρινίας. Ἐνθ' ἀπὸ 14 εἰσῶν, ἕνας ἄλλος δυστυχημένος ἀνθρώπος τῶν γομφιάτιον, ὁ Πτωχοπροδρόμος, ἔλαβε ἀπὸ τὴν κόρη του μοῖρα γυναίκα ποὺ μοιάζει μὲ τὴν κορὰ Σωκράταινα σὰ διδυμὴ ἀδελφὴ! Καὶ ὅμως δὲν ἔβρισκε τὸ νύμφον ὀνοματῆς. Τὰ συνθετέτερα ὀνόματα τῆς ἐποχῆς ἐξείχθη ἦσαν Θεοδώρα, Εἰρήνη, Εἰδονία, Ζωὴ καὶ Ἄννα, κατὰ μίμησιν τῶν αυτοκρατορισσῶν. Ἐνθ' ἀπὸ αὐτῶν θὰ εἶχε λοιπὸν καὶ ἡ κορὰ Πτωχοπροδρόμου...

Γιὰ τὸν ποιητὴ αὐτὸν ἔχουν γραφεῖ πολλὰ ὡς τὴν ὥρα ἀπὸ σοφῶν Βυζαντινολόγων. Ὁ Κορῆς τοῦ ἀφιέρωσε ἕναν ὀλόκληρον τόμον γιὰ νὰ τὸν κραυνοβολήσῃ μὲ τὴν περιφροσίνην του. Ἀργότερα ἄλλοι, διὰ μὲς καὶ ἕνοι ἔχρουν τὸ ἔργο τοῦ Πτωχοπροδρόμου εὐνοϊκώτερα κ' ἐβγάλλον ἅπ' αὐτὸ σπουδαία ἱστορικὰ καὶ γλωσσικὰ συμπεράσματα.

Ὅλες τὲς πληροφορίαι δὲς ὑπάρχουν γιὰ τὴ γυναίκα του, μᾶς τὲς δίνει ὁ ἴδιος ἐνὰ ποιητικὸν ποὺ ἀπευθύνει στοὺς αυτοκράτορες: Ἡ πληροφορία δὲν εἶνε πολὺ κολακευτικὴ γιὰ τὴν ἀγαθίαν του. Ὁ ποιητὴς τὴ στολιβεῖ ὅπως τὴν ἀξίζει, καὶ ἡ ἀθανασία ποὺ τὴν ἐξάρτισε ἐνυκλοφώρησε εὐρύτατα, διότι Θεόδωρος ὁ Πτωχοπροδρόμος ἦταν λαοφιλεὶς ἐπὶ τὴν ἐποχὴν του. Δὲν ξέρομε λοιπὸν τὸ κύριον ὄνομα τῆς, γνωρίζομε ὅμως τὸ οἰκονομικὸν τῆς. Τὸ λέει ἡ ἴδια γιὰ νὰ κραυνοβολήσῃ τὸν ἄντρα τῆς γιὰ τὴν καταγωγήν του: «Σὺ εἶσαι πτωχοπροδρόμος κ' ἐγὼ ἤμην Ματσοκίνη». Τὸ ὄνομα Ματσοκίνα ἀναφέρεται στοὺς Βυζαντινοὺς χρονογράφους. Ἐπομένως πρόκειται γιὰ οἰκονομικὴ διακεκριμένη. Ἐπομένως ἀπὸ τῆς, ὅπως ὀνομάζει τὸν ἑαυτὸν τῆς, ἐπῆρε ἄντρα ἕνα «πταχὸν πελιτίν»:

«Ἐγὼ ἤμουν ὑπολητικὴ καὶ σὺ ἦσουν ματσοκίνας». Ματσοκίνας ὀνοματῆς σημαίνει χαμάλης, δηλαδὴ τιποτέτων ἀνθρώπος, καθὼς βλέπετε ἡ γλῶσσα τῆς δὲν εἶχε συγκρατημὸ.

Ἦταν τοῦλάχιστον ὁμοίος ὁ Πτωχοπροδρόμος, ὥστε νὰ καταφέρει μὴ κόρη ἄνωγας τοῦ κοινωνικῆς τάξεως: Οὕτε τοῦτο φαί-

νεται στοὺς στίχους του. Ὁ ἴδιος αὐτοζωγραφίζεται κάποιον: Εἶνε φτωχὸς γέρος καὶ κοντοπίθαρος. Σ' ἐνα στίχον ἡ γυναίκα του τοῦ λέει: «Νὰ πιάσω τὴν ζουρούπα σου αὐτὴ τὴ μαδιμένη!» Πῶς λοιπὸν νὰ ἐξηγηθῶμεν αὐτὸν τὸν σοφάτιον γάμον; Φαίνεται, ὅτι μὲ τὴν ἀφραγεία καὶ τὴν ἀτώχεια τῆς κόρης. Εἶχε ἀδερφοὺς, ἐπομένως ἡ κόρη ἦταν συνάλλαγμα δύσκολο νὰ ἐξαγορασθῇ καὶ ὅταν παρουσιάσθηκε ὁ παπᾶς καὶ λόγιος Θεόδωρος καὶ τὴν ἐζήτησε, τ' ἀδέρφια τῆς τοῦ τὴν ἔδωσαν εὐχαρίστως, ἀφοῦ μάλιστα — ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἐνα στίχον — ἡ κόρη ἦταν καὶ κ ο υ τ ζ ο π α ρ δ ἄ λ α, δηλαδὴ κούρη.

Οἰκονομικὴ πολυμελής, αὐτὸς, ἡ μητέρα του, ἡ γυναίκα του, τῆσρα παιδιά, δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ κρατιθῶν. Γριζία λοιπὸν ἐπὶ σπῆτι καὶ καθημερινῆς σκηνῆς. Ὁ ποιητὴς περιγράφει τὲς νευρικῆς κρίσεις τῆς γυναίκας του:

*Στῆνει, τριχομαδίζεται, δέρει τὰ μαγονιά της
συνάγει τὰ παιδιά της, ἀπαίρει καὶ τὴν ῥόκαν
ἐμβαίνει στὸ κουβούκλι της, κλείει σφικτὰ τὴν θύραν.*

Ἄλλὰ σὲ λίγο ξαναβγαίνει καὶ ἀρχίζει τὸ λούσιμο, ἐπάνω-κάτω ἔτσι:

— Μωρὲ ἄντρας εἰς' ἐσὺ, νοικοκύρης; Τὰ μάγουρα ἀφανίστηκαν, τὸ πάτωμα ἔπεσε, γάλασαν τὰ κεραμίδια, σάπισε ἡ στέγη, οἱ τοῖχοι πέφτουν, τὸ περιβόλι ξεράθηκε...

— Μωρὲ δὲν συλλογίζεσαι τί θὰ γάνουμε; Τί ἔφερες στὸ σπῆτι; Τί ἄγοράσεις; Τί φόρεμα μοῦ ἔραφες; Δὲν ξέρω τί εἶνε Πάσχα. Μὲ ἔχεις δώδεκα κακὰ καὶ ψυχρὰ χρόνια καὶ δὲν ἔβαλα παπούτσι ἀπὸ τὰ χέρια σου καὶ δὲν ἐφόρεσα μεταξοτό πανί, καὶ δὲν εἶδα ἐνὰ δάχτυλό μου δαχτυλίδι, καὶ οὐτε ἕνα βραχιόλι δὲν μούφερες νὰ φορέσω. Ποτὲ δὲν ἐπῆγα στὸ λουτρό καὶ νὰ μὴ γυρίσω θλιμμένη. Μένω δύο τρεῖς μέρες νηστικὴ. Οὐ, νὰ χαθῆς τεμπέλη!...

Καὶ ὁ δυστυχημένος ποιητὴς ἀναφέρεται στὸν αυτοχρότω καὶ λέει:

*Φοβοῦμαι γὰρ τὸ στόμα τῆς, φοβοῦμαι τὴν ὀσπῆν τῆς
τὰς ἀπειλὰς τῆς δέδοικα καὶ τὴν ἀποτροπὴν τῆς!*

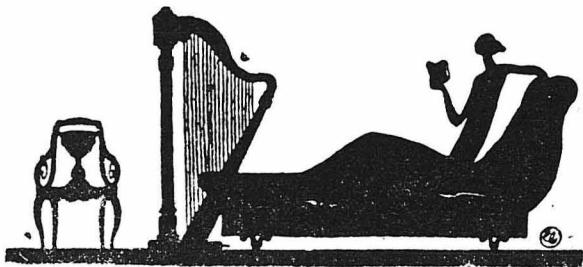
Ἄλλὰ γιὰ τὴν κόρη φτώχεια καὶ τὴν γκρινία; Παπᾶς καὶ λόγιος καὶ ποιητὴς ὁ Πτωχοπροδρόμος ἔπρεπε νὰ κολακευθῶν. Πῶς λοιπὸν νὰ ἐξηγηθῶμεν αὐτὸν τὸν σοφάτιον γάμον; Φαίνεται, ὅτι μὲ τὴν ἀφραγεία καὶ τὴν ἀτώχεια τῆς κόρης. Εἶχε ἀδερφοὺς, ἐπομένως ἡ κόρη ἦταν συνάλλαγμα δύσκολο νὰ ἐξαγορασθῇ καὶ ὅταν παρουσιάσθηκε ὁ παπᾶς καὶ λόγιος Θεόδωρος καὶ τὴν ἐζήτησε, τ' ἀδέρφια τῆς τοῦ τὴν ἔδωσαν εὐχαρίστως, ἀφοῦ μάλιστα — ὅπως φαίνεται ἀπὸ ἐνα στίχον — ἡ κόρη ἦταν καὶ κ ο υ τ ζ ο π α ρ δ ἄ λ α, δηλαδὴ κούρη.

Λοιπὸν τὴν ἐξηγήσι μᾶς τὴ δίνει ὁ ἴδιος. Ἡ γυναίκα του, σὲ δύο στίχους, τοῦ λέει: «Μωρὲ, σὺ γάθεσαι σὸ μολίσι οἰκονομικὸν σὸ φαί καὶ περιμένεις νὰ σὲ ταγίσω!» Φαίνεται λοιπὸν ὅτι ὁ Πτωχοπροδρόμος δὲν εἶχε κομμὰ δραστικότητος, κομμὰ ἔρεξι γιὰ δουλειὰ καὶ προτιμοὺς νὰ στιχηροῦν ὄναφες καὶ σιάντων ἀναισθηπείας. Εἶχε ὅμως καὶ ἄλλο ἐλάττωμα: «Ἦταν καὶ φτωχὸς. Ζηλευτὸς ὅλους ὅσους καλοτρῶνε. Ζηλευτὸς ἐξέχρη καὶ ἕνα μπαζοματῆ ποὺ τὸν ἔχει γείτονα. Σὲ μὴ εἰδὸν μᾶς περιγράφει τὴν κολατοῖξιν ὁ γείτονας τὸν πρὶν πιάσῃ δουλειὰ: Χορδικοκοίτασα — δηλαδὴ νοκορῆτα — καὶ τρεῖς Βλάχικο καὶ πολλὰ κομμάτια φρωμὴ καὶ πέπτε ποτήρια κρασί! Καὶ ὁ Πτωχοπροδρόμος στενάει: «Ἄχ! ἄχ! καὶ μόνον τὰ σάλια μου καὶ τρέχουν ὡς ποτάμι!» Καὶ δὲν ἔληυε μόνον τὸ μπαζοματῆ. Ζηλευτὸς καὶ τὴν κοσμίαν, ἀπὸ τὸ σπῆτι τοῦ ὁποῖου τὸν χωρίζει μόνον ἕνα «φάρωμα», δηλαδὴ ἕνας ψευδοτύχος. Καὶ ὁ κοσμίαν αὐτὸς καλοτρεῖται, τὸ τζάκι τῆς «σχοφυαυαρίζεις» δηλαδὴ καίει συχνὰ καὶ ἡ μισοῦσι τῶν ψυχομένων κρεάτων, τῶν πουλερικῶν, τῶν ψαριῶν κεντὰ τὸ ρουθόνια τοῦ πεινασμένου ποιητοῦ τὸν δὲν βασανίζει. Ἀκόμη καὶ ψωμὶ καταντὰ νὰ ἔχητ, ἀλλὰ τὸ ἄπαντόν:

*«Φάγε γράμματα καὶ χόρτασε παπᾶ μου,
καὶ τὸ ῥογὲ μοιρομπίρητες ἐκ τὰ γραμματικὰ σου,
ἐβγάλε τὰ παπαδικὰ καὶ γίνου προχορῶρης...»*

Δηλαδὴ, «φάγε τὸν περίδρομον, βγάλε τὰ ῥάσα καὶ γίνου τεχνί-

ΕΠΙΚΑΙΡΑ

Η ΑΠΛΗΣΤΙΑ ΤΟΥ ΓΙΑΤΡΟΥ

Κατά τη διαμονή της στο Παρίσι μιά 'Αμερικανίς εις ζήτησει τις ιατρικῆς ὑπηρεσίας τοῦ δόκτορος Χ.. Πρὶν νὰ μαρμαραισθῇ γιὰ τὴν 'Αμερικὴ ἐπῆγε νὰ ἐπισκεφθῆ τὸν γιατρὸν καὶ προσφέροντάς του ἕνα πορτοφόλι μὲ χρυσὸ μονόγραμμα τοῦ εἶπε :

— Θὰ μὲ ὑποχρεώσετε, δόκτωρ, ἂν δεχθῆτε γιὰ ἀνάμνησιν αὐτὸ τὸ πορτοφόλι.

Ἐπισημάνθη ἡ ἀπάντησις τοῦ δόκτορος Χ. ὅτι ἡ πελάτις τοῦ τοῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ δῶρον γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν πληρωσθῆ, τῆς εἶπε : — Σὰς ἐγκαρυστῶ, κυρία, ἀλλὰ θὰ προτιμοῦσα νὰ μοῦ πληρωσῆτε τὶς ἐπισκέψεις μου.

— Πόσα σὰς ὀφείλω γιατρέ ; εἶπε ἡ 'Αμερικανίς.

— Δύο χιλιάδες πεντακάσια φράγκα, εἶπε ὁ γιατρός.

Ἡ κυρία ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερεσεν πρὸ ὀλίγου καὶ πού ἦταν γεμάτῳ χρυσονομίσματα. καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὸ ζητηθὲν ποσὸν καὶ ἔβγαλε, ἀφοῦ ἐπῆσε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρήματα. Ὁ γιατρός ἀποβουλομένης γιὰ τὸ πᾶν αὐτὸν εἶχε προσφθάσει νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

.....
της γιὰ νὰ χορτάσῃ ψομί». Διαμαρτυρεῖται λοιπὸν στὸν Σεβαστοκράτορα Κοιμηνὸ :

Μὴ σὲ πλατᾶ, πατέραςτε, τὸ Πτωχοπροδορῶν !

« Μὴν περμένεις ὅτι μπορῶ νὰ τραφῶ μὲ χόρτα τοῦ βοικοῦ. Δυστυχῶς εἶμαι καλομαθημένος, θέλω καὶ τοῦτο, θέλω καὶ κρέιν, φαγιά καὶ ὄσπριον, «καλαμαθοκόμματα καὶ τσίρουσα καὶ σποβίβα» καὶ δεῦγαλα καὶ ἕνα κομμάτι ὄρνου ἀπὸ τὸ μεσονέφρι. Ἄχ, νὸ ἄσω, Δέσποτα, νὰ φῶ καλὰ, νὰ χορτάσω ! » Φαίνεται ὅμως δὲν εἰσακούεται πάντοτε, γιὰτὶ κάποτε ἀγανακτεῖ :

*· Ἀὰ τὴν πείαν τὴν πολλὴν καὶ τὴν στενοχωρίαν
'Υβρίζω τὴν γραμματικὴν καὶ σκοπῶ καὶ γροῦζω.
'Ανάθεμα τὰ γράμματα, Χριστὲ κ' ἔπον τὰ θέλει !*

Τότε, ὅταν τὸν γροινιάσῃ ἡ «αἰγίσιος καὶ τρισαληθρίας» γυναίκα του, ὁ ποιητὴς τὴν φοβερίζει. Κοιμιστάτα ὁ ἴδιος περιγράφει πῶς τὴν ἀπειλεῖ, χωρὶς νὰ τὴν χτυπήσῃ :

*Πῶσε ραβδῶν, βάλε φωνῆν, ἄφρον τὸ καὶνιμαῶν
πόλινον πτόρον κατ' αἰτῆς, πλὴν βίβλε μὴν τὴν δόσης
καὶ πόδησον, κατὰδρονε τάχα νὰ τὴν κοιτηθῶς
ὡς ἐπιτοχίης οὐδὲνταρον, κατὰβη, δὸς ἀδύοσις,
καταπτοῶν ἀνάστηθι, πάλιν κατέτοχῆ τὴν
τοῦς ὀφθαλμοῦς ἀφροῦσον, δεῖξεν λοξὴν τὸ βλέμμα
τὸ καὶνιμαῶν στοάβρωσον, βρῆξον καθ' ἄπερ ἔσον.*

Τὸ σῆμα τοῦ Πτωχοπροδορῶν ἦταν σὲ μιά ἀπὸ τις λαϊκῆς συνουκίης τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀπὸ τὴν ὁποίαν περνοῦσαν διάφοροι γυρολόγοι. Στὸ δρόμον πουλιότανε τὸ γάλα καὶ τὸ γαιοῦρι, ὅπως καὶ σήμερα. Ὁ γαιοῦριτᾶς μὲ τὸ μεγάλο τσουκάλι στοῦς ὤμους, ἐφώναζε :

« Ἐλάστε δροβανιστᾶν δεῦγαλα γυναικες ! »

Ἐπισημάνθη ἡ ἀπάντησις τοῦ δόκτορος Χ. ὅτι ἡ πελάτις τοῦ τοῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ δῶρον γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν πληρωσθῆ, τῆς εἶπε :

— Πόσα σὰς ὀφείλω γιατρέ ; εἶπε ἡ 'Αμερικανίς.

— Δύο χιλιάδες πεντακάσια φράγκα, εἶπε ὁ γιατρός.

Ἡ κυρία ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερεσεν πρὸ ὀλίγου καὶ πού ἦταν γεμάτῳ χρυσονομίσματα. καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὸ ζητηθὲν ποσὸν καὶ ἔβγαλε, ἀφοῦ ἐπῆσε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρήματα. Ὁ γιατρός ἀποβουλομένης γιὰ τὸ πᾶν αὐτὸν εἶχε προσφθάσει νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

.....
της γιὰ νὰ χορτάσῃ ψομί». Διαμαρτυρεῖται λοιπὸν στὸν Σεβαστοκράτορα Κοιμηνὸ :

Μὴ σὲ πλατᾶ, πατέραςτε, τὸ Πτωχοπροδορῶν !

« Μὴν περμένεις ὅτι μπορῶ νὰ τραφῶ μὲ χόρτα τοῦ βοικοῦ. Δυστυχῶς εἶμαι καλομαθημένος, θέλω καὶ τοῦτο, θέλω καὶ κρέιν, φαγιά καὶ ὄσπριον, «καλαμαθοκόμματα καὶ τσίρουσα καὶ σποβίβα» καὶ δεῦγαλα καὶ ἕνα κομμάτι ὄρνου ἀπὸ τὸ μεσονέφρι. Ἄχ, νὸ ἄσω, Δέσποτα, νὰ φῶ καλὰ, νὰ χορτάσω ! » Φαίνεται ὅμως δὲν εἰσακούεται πάντοτε, γιὰτὶ κάποτε ἀγανακτεῖ :

*· Ἀὰ τὴν πείαν τὴν πολλὴν καὶ τὴν στενοχωρίαν
'Υβρίζω τὴν γραμματικὴν καὶ σκοπῶ καὶ γροῦζω.
'Ανάθεμα τὰ γράμματα, Χριστὲ κ' ἔπον τὰ θέλει !*

Τότε, ὅταν τὸν γροινιάσῃ ἡ «αἰγίσιος καὶ τρισαληθρίας» γυναίκα του, ὁ ποιητὴς τὴν φοβερίζει. Κοιμιστάτα ὁ ἴδιος περιγράφει πῶς τὴν ἀπειλεῖ, χωρὶς νὰ τὴν χτυπήσῃ :

*Πῶσε ραβδῶν, βάλε φωνῆν, ἄφρον τὸ καὶνιμαῶν
πόλινον πτόρον κατ' αἰτῆς, πλὴν βίβλε μὴν τὴν δόσης
καὶ πόδησον, κατὰδρονε τάχα νὰ τὴν κοιτηθῶς
ὡς ἐπιτοχίης οὐδὲνταρον, κατὰβη, δὸς ἀδύοσις,
καταπτοῶν ἀνάστηθι, πάλιν κατέτοχῆ τὴν
τοῦς ὀφθαλμοῦς ἀφροῦσον, δεῖξεν λοξὴν τὸ βλέμμα
τὸ καὶνιμαῶν στοάβρωσον, βρῆξον καθ' ἄπερ ἔσον.*

Ἡ εὐγένεια στὴν Ἰαπωνία

Ἐπισημάνθη ἡ ἀπάντησις τοῦ δόκτορος Χ. ὅτι ἡ πελάτις τοῦ τοῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ δῶρον γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν πληρωσθῆ, τῆς εἶπε :

— Πόσα σὰς ὀφείλω γιατρέ ; εἶπε ἡ 'Αμερικανίς.

— Δύο χιλιάδες πεντακάσια φράγκα, εἶπε ὁ γιατρός.

Ἡ κυρία ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι πού τοῦ προσέφερεσεν πρὸ ὀλίγου καὶ πού ἦταν γεμάτῳ χρυσονομίσματα. καὶ τοῦ ἐμέτρησε ἀπὸ αὐτὰ τὸ ζητηθὲν ποσὸν καὶ ἔβγαλε, ἀφοῦ ἐπῆσε μαζὺ τῆς τὸ πορτοφόλι μὲ τὰ ὑπόλοιπα χρήματα. Ὁ γιατρός ἀποβουλομένης γιὰ τὸ πᾶν αὐτὸν εἶχε προσφθάσει νὰ ἰδῇ ὅτι μέσα στὸ πορτοφόλι ἦσαν δέκα χιλιάδες φράγκα.

.....
της γιὰ νὰ χορτάσῃ ψομί». Διαμαρτυρεῖται λοιπὸν στὸν Σεβαστοκράτορα Κοιμηνὸ :

Μαθήματα Γάμου

Ἐπισημάνθη ἡ ἀπάντησις τοῦ δόκτορος Χ. ὅτι ἡ πελάτις τοῦ τοῦ ἔκανε αὐτὸ τὸ δῶρον γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸν πληρωσθῆ, τῆς εἶπε :

« Μὴν περμένεις ὅτι μπορῶ νὰ τραφῶ μὲ χόρτα τοῦ βοικοῦ. Δυστυχῶς εἶμαι καλομαθημένος, θέλω καὶ τοῦτο, θέλω καὶ κρέιν, φαγιά καὶ ὄσπριον, «καλαμαθοκόμματα καὶ τσίρουσα καὶ σποβίβα» καὶ δεῦγαλα καὶ ἕνα κομμάτι ὄρνου ἀπὸ τὸ μεσονέφρι. Ἄχ, νὸ ἄσω, Δέσποτα, νὰ φῶ καλὰ, νὰ χορτάσω ! » Φαίνεται ὅμως δὲν εἰσακούεται πάντοτε, γιὰτὶ κάποτε ἀγανακτεῖ :

Τί σημαίνει ἡ λέξις «Τζέντελμαν»

Τὸ ἐννοοῦμεν ὅταν λέμε ὅτι ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς εἶνε ἕνας τέλειος τζέντελμαν ; Νὰ ἕνα ἐνδιαφέρον ζήτημα, πού φαίνεται πῶς θὰ τὸ ἀννοοῦν καὶ στὴν Ἀγγλία ἀφοῦ τελευταίως ἡ ἀγγλικὴ ἐφημερίς «Ναϊτλ-Μαϊντ» ἀπέστειλε ὑπὸ τύπον δημοσιοποιήσῃ, πρὸς τοὺς ἀναγνώστας τῆς τὴν σχετικὴν ἐρώτησιν περὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

Ἀπὸ ὅλας τὰς χιλιάδας τῶν ἀπαντήσεων οἱ ὁποῖες ἐστάλησαν πρὸς τὴν διεύθυνσιν τῆς ἀγγλικῆς αὐτῆς ἐφημερίδος ἐβραβεύθη ἡ γατῶν ἀπάντησις, ἡ ὁποία ἔλεγε τὰ ἑξῆς :

« Τζέντελμαν εἶνε ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔξοις πάντοτε τί πρέπει νὰ κάνει καὶ πρὸ πάντων τί δὲν πρέπει νὰ κάνει. Ἐπίσης ὁ τζέντελμαν ἔξοις πάντοτε τί πρέπει νὰ λέγῃ καὶ πρὸ πάντων τί δὲν πρέπει νὰ λέγῃ ».

Μὴ νομίσατε τώρα ὅτι ἡ ἀπάντησις αὐτὴ ἐστάλη στὴν ἀγγλικὴ ἐφημερίδα, ἀπὸ κανένα ἀγγλο ἀριστοκράτη τοῦ ὁποῖου τὸ αἷμα διυλίετο ἐπὶ πέντε ὀλόκληρος γενεάς, γιὰ νὰ παραγάγῃ ἕνα τέλειος τζέντελμαν κατὰ τὴν Ἀγγλικὴν ἀντίληψιν. Ἐστὴν ἀπλῶς ἀπὸ κάποιον Γάλλο φτωχὸ ἐπαγγελματία, ὁ ὁποῖος, σὺν ἀληθινῶς τζέντελμαν πού ἦταν, προτίμησε νὰ μείνῃ ἀγνωστος.